

501
nje přecel. Hdyž so wróću, je so hižo stalo. To je moja wola! "Tolom hór
liscík zawali, začini jón a poda jón pachotkej.

Přowučk poda so tež hnydom na puć. Dyr-
bjese pak přex wulki, čmorny lés. Dokelž prawy puć derje njekmajese,
zhubi jón a tak so zabłudkú. Džese wot jedneho kěrka k druhemu,
ale nóc so njek hym hižo bližese. Skónčnje zetka wón staru žónku, ko-
traž zawoła: "Hdže dhachceš, přowučko, hdže dha?" — "Jdu z li-
stom do kralowskeho hrodu, sym pak so zabłudkit. Njebyšce mi
smadkú, lubša maćerka, prawy puć pokazac mohla?" — "Džer-
sa hišće bjex toho pórdke, je žno čma, wotmotwi staruška, wo-
starí přex nóc radšo při mni: wšak njeńb dkeš pola cuxych ludki,
sym tola twója kmótra." — Młodkenc da so narěcěć a lědom běštaj
něšto kročel stoj, mějštaj hižo krasny domček před sobu, kaž
by nadobo ze zemje wurostl. W nocy pak, hdyž běse młodkenc mu-
snyl, wučahny jemu ta stara žónka tamny liscík ze zaka a da
tam dwehi nutř, w kotrymž běse scěhowane napisane: "Tutoho
młodkenc, kotrohož li tudy připósćelu, woxení hnydom z našej